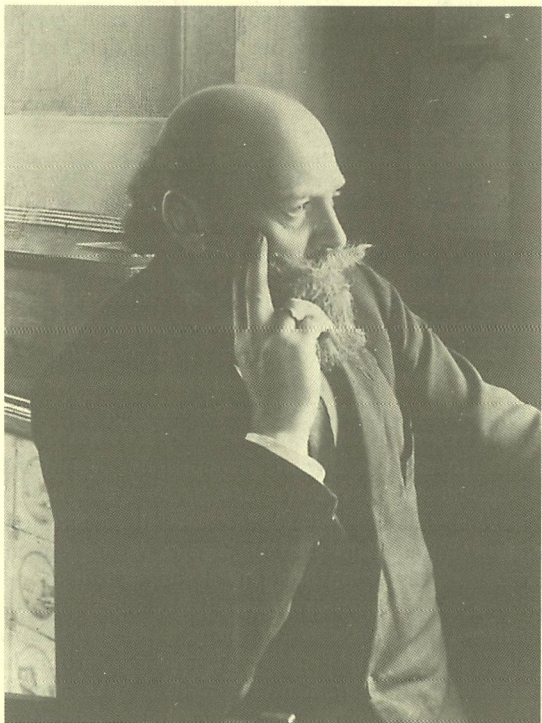

FIENEN, R. van, pseudoniem van Lode Opde-
beek.

Alfons Fierens definieerde de Vlamingen als taalgroep en niet als volk. Zo kon hij zijn Vlaamsgezindheid in overeenstemming brengen met de belgicistische school van historicus Henri Pirenne. (AMVC)

ven tot doctor in de geschiedenis, waarna hij een eerste maal in 1906, en opnieuw in 1912-1913 onder leiding van **Godefroid Kurth** werkzaam was in het Belgisch Historisch Instituut te Rome. Fierens werd te Brussel leraar aan het atheneum en aan de regentessenschool van de staat, nadien inspecteur van het middelbaar onderwijs. In 1919 werd hij briefwisselend lid van de Koninklijke **Vlaamse Academie voor Taal- en Letterkunde** (Gent).

Als leeftijdgenoot van **Frans van Cauwelaert** stond hij voor de Eerste Wereldoorlog in de katholieke V.B.; tijdens die oorlog echter werd zijn **flamingantisme** sterk Belgisch-patriottisch gekleurd. Dat bleek in het bijzonder uit zijn bijdragen in het Brusselse sluikblad *De Vlaamsche Leeuw*. Ze werden na de oorlog in 1919 in boekvorm uitgegeven onder de titel *Het Belgisch Vaderland. Een bijdrage tot de wijsbegeerte van de Vlaamsche Beweging*. Hierin ontpopt Fierens zich – een uniek geval – als een flamingantisch aanhanger van de eenheidstheorie van historicus **Henri Pirenne**. Weliswaar pleitte hij voor een-taligheid van Vlaanderen, maar als culturele vereiste tot meerdere bloei van de Belgische natie. De Vlamingen vormden volgens hem een taalgroep maar geen volk. Fierens verdedigde het Vlaams **minimumprogramma** als een maximum en sloot elke vorm van bestuurlijke scheiding uit. Hij concludeerde dat het de “onvermijdbare plicht” was van Vlamingen en Walen “de Belgische eenheidsstaat